

Sverri Trønd ger seg til reiðar til skruðgonguna fyrri 50. ferð. Hann gleðir seg eins nógv í dag og áður, men nú heldur hann tíðin er komin, tá onkur tekur yvir, hóast tað er ein æra at verða biðin aftur ár um ár

sti reiðmaðurin borið flaggið. Tað kom av, at Dia hjá Lutherius og beigi hansara Meinhard gjørdu eina flaggstong við býmerkinum hjá Ríðingarfelagnum. Teir góvu felagnum hana til gávu í 1944. Fyrsta árið har Leivur Trønd flaggið, og síðan hefur Sverri Trønd havt hesa uppgávuna.

- Hví hefur tú ríðið á odda í skruðgonguni øll árini?

- Tað hefur verið síður, at ein nevndarlimur í Ríðingarfelagnum hefur havt hesa uppgávu, og tá eg í 1945 kom í nevndina, varð eg biðin um at ríða fremst og bera flaggið.

- Hvussu kennist tað?

- Fyri mær kennist tað sum ein heiður at bera flaggið, av tí at eg eisini var limur í Ungmannafelagnum Merkinum undir krígunum. Tá var eg fastur flaggeberari hjá Merkinum. Kris hjá Deduni og eg gingu fremst, av tí at vit áttu føroyskan búna.

- Sverri Trønd var eisini flaggeberari, tá teir gingu í kravgongu út til enska konulin og herovastan 24. apríl 1940.

- Hvat heldur tú um ólavssøkuna í dag?

- Eg haldi at hon er hugnalig. Tiltøkini og skruð-

gongan eru ment og broytt við árunum, og eg haldi bert, at tað er hugnaligt.

Hugaligt við

midnattarsanglötuni
- Seinast er midnattarsanglötin komin til. Tað eru tey, sum halda tað vera í so avgjørt at byta sangir út, men tá øll ikki duga at

syngja uttanat, sakar tað einki, sigur Sverri.

Hóast tað at vera flaggeberari og ganga á odda fyrri ólavssøkuskruðgonguni hefur verið hugaligt uppgáva hjá Sverra øll hesi árini, so heldur hann, at tíðin er komin, at aðrir taka yvir.

Tað krevst nógv av honum, sum er á odda, og tí

hefur Sverri Trønd seinnu árin biðið tveir limir í Ríðingarfelagnum ganga

Nógvar skruðgongur senni er Sverri Trønd framvegis á odda, hesaferð í 1991

Tey hava verið nógv fólk í húsi hjá Sólva Nielsen henda mánaðin, men hon hevur fingið góða hjálp frá skopunar konum og døtrunum

Framhald av síðu 13

sleppi við teimum til Ukraina, sigur Sólva Nielsen.

Børnini fara avstað aftur 31. august. Leiðin gongur til Danmarkar um Svøríki, har ein bussur hjá Skandinavisku Barnamissionini koyrir beinleiðis til Ukraina.

- Hvussu har tað til, at tú bjóðaði børnunum henda vegin?

- Tað kom av, at eg fyra ferðir havi verið á Philipinum um fyrri Skandinavisku Barnamissionina. Eg havi ofta hugsað um hvussu hugaligt tað hevði verið, um eg kundi bjóða børnum heim til okkara, sum hava so nógv at bjóða teimum, sum ongan góðan eiga, men leiðin er long og tað kostar nógv at ferðast.

- Tá eg í mai í fjør kom heim aftur av Philipinum, gjørdist maður mín sjúkur, so eg slapp ikki avstað aftur, sigur Sólva.

- Maðurin og Sólva høvdu tosað um møguleikan at fáaneyðstødd børn til Føroyar, og tey vóru samd um hetta. Tá maðurin doyði í august í fjør, og tí hjúnini vóru samd um at gera nakað fyrri børn, helt Sólva Nielsen, at hon skuldi gera tað kortini.

Takksom fyrri at hjálpa
Tá Skandinaviska Barnamissionin spurdi, um hon

vildi taka børn úr Ukraina í summar, tók hon fegin við hesum uppskotinum.

Hon er glað og takksom fyrri, at tjernobybørnini komu at vitja, og hefur als einki ímóti at halda fram í hesum arbeiði, um liv og heilsa verður til tað.

I dag er Sólva Nielsen 58 ára gomul, og hon heldur, at hon saktans kundi gjørt slíkt tiltak á hvørjum ári, og at hon kundi hýst 30 børnum, eins og tey gera í øðrum londum, har barnahjálpararbeiði hjá Skandinavisku Barnamissionini fer fram.

Sólva Nielsen leggur dent á, hvussu gagnlig ferðin hefur verið fyrri børnini.

- Tey vóru móð og fólín, tá tey komu til Skopunar, men í dag eru tey blómandi og røsk, og hava eins nóga orku sum onnur børn. Tey renna út og inn og spæla allan dagin.

- Børnini hava hoyrt um Tjernobyll vanlukkuna, og tey eru ógvuliga klók og vitug.

- Tað eru so nógv børn, sum hava tørv á hjálpi í Ukraina, men óvist er, um eg fái tey somu børnini aftur, sigur Sólva Nielsen.

Tjernobybørnini hava sum sagt lært nógvar føroyskar sangir, og tey fara at framföra í Gæsarði á ólavssøku.

Sosialin